

Lužnice, Nová řeka a Nežárka + Otava

29. června – 8. července 2001

Účast: Dráža a Míla s Kačenkou, Kýza, Pavel a Helča s Kájou, Pavel F. a Jitka s Tomáškem, Alena M., Lucka, Karel a Anička, Ríša a Martina, Dana, Tomáš a Alena J., Pína, Mírek a Romča, Helča S., Martin a Dáša se psem Deli, Láďa - Bavorák

Letošní „Velká voda“ se bezesporu zařadila do galerie nejskvělejších a neopakovatelných podniků LDF. Svým dílem k tomu přispělo výborné počasí umožňující četné koupání a spaní pod širákem, výhody jízdy natěžko, spousta bumbání, papání a ohýnků, rekordní délka co do počtu dní i rekordní počet v kánoích jezdících účastníků a navíc realizace revoluční myšlenky kombinace dvou řek s rozdílným charakterem. Lužnice v úseku, který jsme jeli, nás nadchla svým naprosto přírodním charakterem s úchvatnými meandry vinoucími se netknutými lesy, naproti tomu Otava v šumavském podhůří svou dravostí, rychlým tokem a průzračně čistou vodou s hejny ryb.

Pátek 29. června 2001 (Praha – Suchdol nad Lužnicí): Zahájení letní vody bylo naplánováno na pátek, kdy jsme si dali sraz ve vodácké základně v Suchdole nad Lužnicí. Jako předvoj zde již od čtvrtka byli Drahuňa s Kačkou a Kýzou, jež sem dovezl Míla. Ten ale v pátek musel odjet zpět do Prahy do práce. Ostatní do kempu umístěného na táhlé pravobřežní loučce za mostkem přes Lužnici přijížděli postupně v průběhu odpoledne a podvečera. Jako první Pavel a Helča s Kájou, následováni Pavlem F. s Tomáškem, Alenou M. s Luckou, Karlem s Aničkou a Ríšou s Danou a Jítkou.

Bylo krásné slunné počasí, jež přímo vybízelo k válení se před stany na karimatkách a matracích. Pavel si přitom pochvaloval svou novou nafukovací Amandu se třemi otvory, které ale sloužily jen k nafouknutí tří vzduchových komor. Boušáci pak začali s grilováním buřtíků a kuřecích řízků na přenosném grilu na dřevěné uhlí, v čemž se k nim s grilovacími klobáskami přidali Kubíni. To již ale nadešel čas na oslavu svátku Pavlů, která započala tím, že při olíbání byli na zemi zavaleni holkami a dětmi. Poté, co stádo nosorožců ze sebe setřepali a probrali se z mdlob, převzali veskrze praktické dary: fernet citrus, rum či pas od firmy Becherovka. Zanovali jsme si i píseň s ambicemi na hit letošní vody „Na hrade Okori, světla uz nehori ...“ Později se ale ukázalo, že zdaleka nedosáhla takového úspěchu jako „Zmýlená neplatí“ či „Denisa“ v loňském roce. Po postavení tábořiště jsme tedy začali popíjet zmíněné lihoviny, možná i v naději, že alkoholem obohacená krev nebude tolik přitažlivá pro mračna komárů, jejichž útoky v povodí Lužnice připomínaly spíše nálet kobylek v africké Bužumbuře. Jenže pomáhal, a to i jen velmi sporadicky, pouze repelent, jehož jsme hojně využívali.

Děti nanosily trochu dříví na táboráček, ale ke hříchu jsme jej vůbec nezažehli a večer dali přednost kempovnímu bufetu. Zde jsme popili nějaký ten Budvárek nebo Gambrinus, k čemuž Pavel trochu zahrál na kytaru. Zde i jinde na legendární a opěvované Lužnici nás přitom poněkud překvapilo až zarazilo, že tu byly téměř výhradně party bez kytar.

Sobota 30. června 2001 (Suchdol nad Lužnicí – Majdalena; 11,6 km): Po dopolední snídani a sbalení tábořiště se většina z nás osvěžila koupáním v nedaleké pískovně. Poté jsme

naložili bagáž do kánoí, neboť letos byla konečně definitivně prosazena jízda natěžko, což jsme si v dalších dnech nemohli než vynachválit. Auta jsme zanechali na oploceném parkovišti v tábořišti v Suchdole a pak již vyrazili při složení posádek: Dráža - Kačenka, Kýza - Dana, Alena M. - Lucka, Karel - Anička, Pavel - Kája, Helča - Tomášek, Ríša - Jitka a singlující Pavel F. Záhy však došlo k záměně, když Alena zaujala pozici háčka u Dráži a stejný post zbyl na Kačenku u zadáka Lucky. Překvapivé spojení Dráža - Alena M. obě okomentovaly slovy: „Holky pořád něco mrmly, tak jsme je posadily k sobě a je klid.“

Vody nebylo nadbytek, ale přesto jsme proplouvali v pohodě, takže ani Ríša nemusel mít obavy, že jeho zcela nová brčálově zelená okatá utrčí nějaké škrábance. Navíc hladké proplutí umožňovalo i písčité dno bez kamenů.

Lužnice se ve svém horním toku vyznačuje nenapodobitelným přírodním charakterem, desítkami zákrutů, křivkami meandrů, v nichž je řeka místy jen dva až pět metrů široká, písčnými plázičkami, ale i malým spádem s jen mírným proudem. Klikatí se přitom zarostlým korytem plným zátočin a slepých ramen, břehy jsou často podemleté velkou vodou a někde tak jsou v řečišti napadané stromy. Ty jsme však bez větších potíží objížděli či podplouvali. Okolní krajina byla plochá a lučinatá s četnými lesy, lesíky a skupinami starých stromů, v nichž hnízdily četné druhy po celý den zpívajících ptáků. Po většinu dne jsme doslova proplouvali lesem, což bylo velmi pěkné.

Stále panovalo krásné počasí, na řece bylo příjemně a jinde nesnesitelné horko zde tolik nepůsobilo. Jen komáři nás neúnavně napadali, ale to nám nemohlo pokazit výtečnou náladu. Díky úzkému klikaticímu se korytu zde nebyl prostor na srážčky, a tak jsme často zastavovali na písčných plázičkách, a u nich se osvěžovali koupáním.

Dospěli jsme k jezu smrti [Pilaři](#), který ale, jak jsme se shodli, se může pokoušet sjíždět jen naprostý debil nebo někdo, kdo se předtím zcela „zkouřil“. Bagáží ztěžklé lodě jsme po levém břehu přenesli na pádlech pod jez a pak se vypravili do velmi sympatické [hospody](#) v nedalekém Chlumu u Třeboně. Zde se terčem vtípů stala hladová Helča. Jelikož dorazila mezi posledními a také si mezi posledními objednala, čekala na svůj smažák nejdéle ze všech. Vrchní byl navíc zřejmě vtipkař, a tak si z jejího hladu také dělal legraci. Protože se neustále připomínala, donesl jí na útěchu jen pytlíček tataruky, ale jídlo dostala jako poslední ze všech, i když smažáky pro ostatní byly hotovy dříve než jiná jídla.

Karel a Kýza pak sesbírali zbylé hranolky z talířů kolem sebe, aby si na nich pochutnali. Vrchní vidouc jejich činnost poznamenal: „To se budou naše zvířátka mít,“ a chtěl je odnést, ale proti tomu se hlasitě ohradili: „Jen je tady nechte!“

K večeru jsme dojeli do kempu Majdalena. Rozlehlé tábořiště na levém břehu bylo přeplněné, ale nám se nějakým zázrakem podařilo nalézt ideální místo v severním cípu mezi Lužnicí a jejím slepým ramenem. Zde jsme měli hezký výhled na kamenný stupeň na řece a naše stany byly navíc schovány za stromy, takže nás nakonec ani nikdo nezinkasoval. Později jsme ale zjistili, že to tady asi občas sloužilo i jako přírodní záchodek.

Při příjezdu se Ríša dobrovolně s již vyloženou lodí cvakl, prý aby měl první koupel s novou lodí za sebou, a než ji s Pavlem vylili, tak mu zmizel slamák odložený na břehu. Usoudil, že poté co o první slamák na jarní Sázavě přišel také hned první den, mu zkrátka není přáno, aby se zdobil touto pokrývkou hlavy.

Po postavení tábořiště se Helča šla umýt do řeky a schována za vysoký břeh se vysvlékla. Začala se mydlit, když v tom do ní něco s úchyláckou tichostí šťouchlo! Protože byla nahá, nemohla ani zavolat o pomoc. Byla to ale jen prázdná loď, která uplavala majiteli, jenž se o ní záhy přihlásil.

Večer byl poměrně poklidný. Část z nás polehávala ve stanech, část absolvovala vycházku k nádraží kvůli zjištění času zítřejšího odjezdu vlaku do Prahy pro Danu a Aničku, zbytek poseděl v kempovním bufetu. Poté, co jsme se již za tmy všichni sešli v tábořišti, jsme si

rozdělali ohýnek z Karlem po okolí sesbíraného dříví. Plánované přespání pod širákem přerušil krátký noční déšť, jenž hrstku odvážlivců zahnal do stanů. Hůře dopadla parta „šátkařů“. Tak jsme pojmenovali skupinku násosků vyzdobených červenobílými šátky na hlavě, kteří spali jen na nepostaveném stanu, a tak totálně promokli. Jelikož jejich průměrná hladina alkoholu v krvi se pohybovala kolem tří až čtyř promile, díky čemuž se dokázali pohybovat pouze po čtyřech, asi je to ani moc nezaskočilo a druhý den ráno už jsme je zase viděli, jak do sebe v bufetu klopí jednu kořalku za druhou. Možná, že zde pak přečkali zbytek vody, než jim došly peníze a začali se pohybovat opět jen po nohou.

Neděle 1. července 2001 (Majdalena – Mláka; 14,2 km): Ve dvě hodiny odpoledne odjely vlakem Dana a Anička do Prahy do pracovního procesu. Ostatní vyrazili na řeku ale již dřívě. Jízdu jsme započali srážeczkami, při nichž jsme se sdružili i s jinými vodáky. Moravská posádka jedné kánoe nás přitom chtěla zřejmě oslepit nabídnutou domácí hruškovici a kalvádosem, což byly šílené vypalováky, při jejichž polknutí měl člověk podobný pocit jako při gastroskopii.

V dalším úseku řeka protékala přírodní rezervací Meandry Lužnice, což zcela přesně vystihuje, jakého rázu zde byla. Opět nádherné zákruty ve vysokých březích lemovaných stromy a lesíky. Pouze písčitých pláziček ubylo. Bylo polojasno, ale teplo, i když před doplutím k rozvodí nás zastihl asi půlhodinový déšť, po němž se udělalo opět poměrně hezky.

Na [rozvodí](#) jsme opustili tok Lužnice a dále pokračovali po Nové řece. Jelikož se vlastně jedná o umělé koryto vybudované v 16. století, věkem však zcela zapadlé do krajiny, ráz řeky se zcela změnil. Na rozdíl od Lužnice teče v přímém úseku, proud je zde mírný, vysoké břehy lemované a zpevněné stromořadím mohutných dubů a krajina plochá a z části zalesněná. V okolních mokřadech, rašeliništích a plochách stojaté vody se líhnou miliardy komárů napadajících každého, kdo není chráněn „chemickým postříkem“. Poslední skutečnost výstižně dokumentuje i název zdejší přírodní rezervace Novořecké močály.

Prostředí asi nejvíce zaujalo Pavla F., který se tak dlouho posilňoval Napoleonem a zmíněnou hruškovici, až se uvedl do stavu, kdy jsme ho zbavili svéprávnosti, raději mu odebrali pádlo a posadili ho na dno k Říšovi. Vypnout ho však nešlo, a tak pádloval rukama jako kachnička. Helča přisedla do jeho kyblíku a v rámci výuky nechala Tomáška na zadáku své okaté samotného. Jenže Tomášek si našel „stopaře“ - zadáka z kánoe, v níž seděl se dvěma většími dětmi - a bylo po výuce.

Nedaleko památníku Emy Destinové se k nám z protisměru přiblížila zelená kánoe „Wrak“, v níž seděl mírně zmatený chlapík se psem a vyptával se nás na cíl naší cesty.

„Kam jedete?“

„No dopředu, do Mláky?“

„Jak to? Tam jedu já... A kam vlastně teče řeka?“

„Tam co jedeme my.“

Zanedlouho jsme se dozvěděli, že poté, co při krátké zastávce usnul, pokračoval dál, jenže asi tak hodinu a půl pádloval proti proudu. Moc se divil, když jsme ho uvedli do reálu, a vynadal svému psovi, že ho na to neupozornil. Naše děti si ihned zamilovaly jeho vycvičeného vlčáka Bara, s nímž si pak večer do omrzení hrály v kempu Mláka.

Konečně jsme dopluli do kempu s tábořištěm na levobřežní louce poměrně daleko od vody. Kánoe jsme navíc museli jako nějací Burlaci vytáhnout do strmého břehu a odnést asi třicet metrů na místo vyhrazené k jejich uložení. Ihned nás zaujalo, že zde táboří i parta s hasičskou Avíí, v jejímž úložném prostoru v zadní části si vozili dříví na oheň!

Po postavení stanů jsme se vydali na pouť za jídlem. V motorestu v asi půl kilometru vzdálené vesnici bylo téměř plno, a tak jsme naivně pochodovali do zhruba stejně vzdáleného penzionu, kde evidentně neměli zájem o hosty a na náš dotaz, zda by se nenašla nějaká místa,

se tvářili jak kretění. V avizovaném vodáckém ranči bylo pro změnu pusto, což Ríšu a Karla tak vytočilo, že vzali ztečí plechový poutač u cesty. Takže jsme se zase vrátili zpět do motorestu, kde se mezitím uvolnila zahrádka. Bylo sice již kolem deváté, ale přesto jsme byli záhy zahrnuti objednanou česnečkou, svíčkovou, uzeným, moravskými brabci, salámem a poháry, stejně jako četnými nápoji. Jen Alena byla zklamána, když v objednaném zmrzlinovém poháru měla i ananas, jenž k smrti nenávidí.

Po návratu jsme poseděli v bufetu v kempu, ale jelikož se zde vyskytovala i početná parta asi patnáctiletých řvounů, kteří po přičichnutí k pivní pěně působili dojmem, že si právě šlehli dávku koksu, nevydrželi jsme zde dlouho. Nebylo přáno ale ani Aleně, jež již předtím odešla spát. Za jejím stanem totiž sousedící partička přivázala jakéhosi dementního psa, který na jakýkoliv pohyb v okolí dvaceti metrů, včetně Alenina stanu, reagoval hlasitým neustávajícím štěkáním. Nezbylo jí, než se s nervy v kyblíku vydat zpět domoci nápravy do bufetu, kde byli majitelé psa donuceni si ho vzít k sobě. Nemohli přitom pochopit, jak může jejich hodný miláček někomu vadit.

Pondělí 2. července 2001 (Mláka – Hamr; 20,3 km): Den začal tím, že Pavel nemohl ráno najít Kájovu hygienu. Nejdříve mu vyčínil, že je bordelář, ale pak rezignoval: „Vyčistíš si zuby mým kartáčkem.“

Zanedlouho se ale ukázalo, že i ostatní postrádají ve svých barelech různé věci či části oblečení a naopak zde mají věci, jež evidentně nejsou jejich. Byl to důsledek sviňárny provedené Karlem a Ríšou, kteří v noci přeházeli věci mezi barely před stany. Museli jsme je tedy vysypat na hromadu a každý si vybrat, co mu náleží. Záhy se zřítily Karlův i Ríšův stan díky vytaženým kolíkům na své majitele.

Bylo polojasno, ale opět teplo. Na úvod dnešního putování nás čekalo zdolání šíleného jezu [Starý Hamr - Weinzettelův mlýn](#), u něž jsme museli loď a bagáž dlouze přenášet asi sto metrů dlouhou lesní cestou na pravém břehu Nové řeky. To nám zabralo spolu s převozem a složitým vyložení věcí na protější strmý břeh asi hodinu, a tak jsme na nejdelší letošní trasu vypluli až v jednu odpoledne. Zmakaní jsme po této „stěhovací“ akci byli jako dorti, navíc v asi kilometrovém úseku pod jezem bylo málo vody, pročež nás místy čekala „pěší turistika“. Jinak ale řeka tekla lesní roklí, a byla to stále jízda v krásné přírodě. Zanedlouho jsme učinili zastávku v Baru u Gottwalda, jež avizovala reklamní cedule s dovětkem „ceny jako za komunistů“. No s těmi cenami to nebylo až tak žhavé, ale totalitu nám připomněla alespoň budovatelská plastika „Na paměť vítězné stávky textiláků 1874“ a obdržený [plakátek](#) s agitačním heslem „Včasným příchodem do práce zasadíme zdrcující úder americkým agresorům“. Najedli jsme se, osvěžili a Ríša se navíc zaradoval díky nálezem svého pohřešovaného slamáku. Na hlavě ho měla jedna - bohužel příliš mladá - vodačka, a tak namísto pozvání na panáka ho to stálo jedno Magnum.

Vedle Baru u Gottwalda se nacházel i dětský tábor. Velmi nás pobavilo, když zdejší děti zrovna v okamžik našeho odjezdu začaly běhat po břehu a v rámci bojovky s šokujícím úkolem nasbírat co nejvíce komárů začaly hledat jejich hnízdiště. Abychom se zbavili jejich řevu, poradili jsme jim, že u Gottwalda mají několik přeplněných mucholapek, načež děti během okamžiku zmizely.

Dopluli jsme k soutoku s Nežárkou a dále pokračovali po této řece. Čekala nás však ještě poměrně dlouhá štreka. Nežárka zvolna tekla mezi poli, lemována četnými statnými duby. Jelikož již nastávalo pozdní odpoledne, začali jsme uvažovat o bivaku, ale nenalezli jsme pro naši početnou skupinu vhodné místo.

V osm hodin jsme dosáhli jezu [Metel](#) a krátce jej přenesli po pravém břehu. U stánku jsme zakoupili občerstvení a mnozí i kafičko. Pak jsme salámistickým způsobem seděli na betonové navigaci, vyhřívali se na sluníčku a popíjeli.

„Doražte mně, ať se netrápím,“ pronesl kdosi při pomyšlení, že musíme jet dál.

Vstávalo se těžko, ale zbývaly už jen necelé tři kilometry, takže nakonec jsme v devět hodin dopluli na Hamr. Pravobřežní tábořiště bylo hrozné, nejhorší ze všech letos navštívených. Tvořil ho plácek nerovného trávníku obklopený oraništěm a dvojicí rozpadajících se kadibudek. Pěkná louka, na níž se taktéž tábořilo, bohužel zůstala nad [jezem](#), asi dvě stě či tři sta metrů odtud. Postavili jsme si stany, jimiž jsme doslova obklíčili malé „áčko“ jakéhosi pářečku. Postavili si ho na tomto nechutném ale odlehlém a opuštěném místě s jediným cílem - celou noc nerušení kopulovat - a ani v nejčernějších snech by si nedokázali představit sviňárnu, kterou jsme jim provedli. Když dorazili, sice nám tvrdili, že jim to nevadí, ale nepochybně to byla jen odpověď ze slušnosti.

Večer jsme šli, s výjimkou Boušáků, kteří vytuhli ve stanu, na večeri do nedaleké zrekonstruované hospody. Kuřecí křidélka s hranolkami jsme doslova spolýkali, aniž bychom vyčkali jejich vychladnutí, a hned poté začali intenzivně popíjet. Ríša si dal fernet následkem čehož odpadl, respektive nejprve šel „vrátit večeri“ na WC a pak zmizel. Konečně se rozjela kytarová pařba, díky čemuž jsme přes pokročilou hodinu natáhli do hospůdky další lidi. Pavlovu kytaru si občas zapůjčil i jakýsi chytrák, jenž sice možná uměl hezky preludovat, ale nezapíval nic a spíše rušil naši zábavu. Chuť jsme si spravili i čtyřmi rundami vodky Jelzin s jablíčkovou, pomerančovou či borůvkovou příchutí. Móóóc nám to chutnalo. Zábava se nakonec protáhla do dvou hodin, s čímž museli být nanejvýš spokojeni i dva ledově chladní hospodští, kteří působili dojmem, že sledují koncert filharmonie.

Úterý 3. července 2001 (Hamr – Veselí nad Lužnicí; 8,5 km): Osm a půl kilometrů, jež nás dnes čekaly, byly vzhledem k únavě z včerejší nekonečné plavby asi maximem, které jsme byli ochotni podstoupit. Počasí bylo podobné jako v předchozích dnech. Chvilí bylo krásně, chvíli pod mrakem. V okamžiku, kdy vysvitlo slunce, bylo vedro, jinak tak akorát. Na úvod jsme si sjeli stupínek u [Hamru](#) a Dráža byla blahem bez sebe, neboť prý zdolala poprvé na zadáku jezík. V soulodí jsme zvolna dopluli k [jezu Krkavec](#), kde jsme kánoe stáhli vlevo.

Větší polovinu trati jsme měli za sebou, a proto jsme neváhali ani na vteřinu s návštěvou zde umístěného sympatického bufetu. Záhy jsme si pochutnávali na bramboráčcích, párcích či zelňačce. Zcela neočekávaně však přišel vydatný déšť. Netrval naštěstí dlouho a jeho větší část jsme přečkali schováni pod mezi stromy zavěšeným padákem. V ustupujícím dešti jsme opět vypluli a brzy dosáhli [jezu](#) na počátku města Veselí. Kánoe i s bagáží jsme přenesli na pádlech přes lávku nad náhonem vlevo, přičemž jsme se zasmáli tomu, že několik návštěvníků místního občerstvovacího stánku zde pokřikovalo na Tomáška, protože je zaujal svým zjevem. Byl totiž oděn v pláštěnce, na hlavě kapuci své červené mikiny a přes ni nezbytný černý šátek uvázaný dle Říšova vzoru, a připomínal tak trochu chodící prezervativ.

Několik set metrů odtud již bylo tábořiště, kde jsme si pod stromy postavili stany. Městská atmosféra Veselí nás moc nenadchla. Městečko to sice bylo poměrně hezké, ale ta přemíra civilizace po předchozích dnech prožitých v lůně přírody nám nedělala dobře.

Na večeri jsme zašli do nedalekého nóbl restaurantu, ale obsluha i ceny nebyly nic moc. To již ale dorazili Tomáš a Alena J. Tomáš odvezl řidiče pro auta do Suchdola. Do Prahy pak odjel na jeden den Ríša a natrvalo Fučíci. Pavel F. měl předtím dost problémy s navrácením zapůjčené kánoe, protože na místě, kde ji měl předat, nikdo nebyl, a na majitele musel nakonec dost dlouho čekat. Jiné potíže pro změnu řešili Kubíni. Ze škodovky jim ukapával benzín, což naštěstí spravil Karel, dřevěné Helčino pádlo dopoledne zapomenuté na Hamru ale bylo, přestože se tam Helča zajela při přejezdu ze Suchdola podívat, nenávratně pryč. Rovněž přijel Míla, na nějž zítra čekala role řidiče transportního vozu.

Večer jsme na chvíli poseděli v bufetu, a poté se přesunuli k ohýnku zažehnutému z nedaleko připraveného dříví. Míla přitom griloval masíčka, a blafalo se dlouho do noci.

Středa 4. července 2001 (Veselí nad Lužnicí – Annín I; přejezd auty): Dnes nás čekal přejezd auty do asi sto dvacet kilometrů vzdáleného Annína na Otavu. Jako první vyrazili Boušáci převázeni Mílou, který se musel do šesti hodin večer dostat zpět do Prahy do práce. Domů také odjela „dešťovka“ Alena s Lucinou, a jelikož její vliv na počasí se již dávno stal legendou, udělalo se krátce poté nádherně. S sebou odvezli dřevnou kánoi, s níž dosud jezdil Kýza, a zanechali zde svoji. Ostatní doplnili zásoby ve městě a pak se dopravili do nábl autokempu Annín I. Původně jsme plánovali rozbití tábořiště v kempu Annín II., ale „dvojka“ byla opuštěná a uzavřená. V „jedničce“ byly sice poněkud dražší poplatky, ale zato zde byly moc pěkné sprechy, anglický trávníček a „nažehlené“ prostředí.

Zatímco děti se cachtaly v řece, ostatní se občerstvovali nebo jen odpočívali polehávajíc u stanů. Stavby doplnili svým příjezdem Ríša s Martinou a Pínou, Martin s Dášou a Mírek s Romčou, Helčou S., Danou a Aničkou.

K večeru jsme započali s grilování buřtíků a špízečků a rovněž s opékáním čtveřice kuřátek na ohništi. Již předtím zajel autem nadvrát sopník Karel pro dostatek dříví a tak ohýnek vydržel dlouho do noci. Trochu se hrálo na kytaru, popíjelo pivo pité ze zapůjčených püllitrů a v kanystříku nošené z kempovní hospůdky, kde byla velmi schopná obsluha a výborně zde vařili. Povídky se a byla příjemná náladička. Většina z nás pak přespala pod širákem.

Čtvrtek 5. července 2001 (Annín I – Dobruška; cca 14,2 km): Dnešní trasu jsme absolvovali výjimečně nalahko, protože stav vody v řece jízdu natěžko příliš neumožňoval. Dle očekávání to vyvolalo zbytečné zdržení a zmatky. Největší trauma to ovšem znamenalo pro Danu. Protože spolu s Helčou S. neměly loď, padla na ní role řidičky doprovodného vozu. Obavy vyvolané několikaletým řidičským půstem však měla zbytečně a jízdu zvládla i díky nedávno absolvovaným kondičním jízdám u Helči celkem v pohodě.

Při složení posádek: Karel - Anička, Kýza - Pína, Dráza - Kačenka, Pavel - Kája, Helča - Tomášek, Ríša - Martina, Tomáš - Alena, Martin - Dáša a Mírek - Romča jsme vypluli na vynikající plavbu. Vody sice nebylo příliš, ale díky vlně z hydroelektrárny u Čeňkovy pily jí byl alespoň dostatek, abychom příliš nedřeli dna svých lodí.

Otava charakteristická ve svém horním toku dravými peřejemi uprostřed rozlehlých hvozdu a nezvykle čistou vodou je pro vodáky účinnou lahůdkou. Protéká zde balvanitým a prahovitým korytem v zalesněném údolí, jen místy jsou peřejnaté úseky vystřídány táhlými a rychlými proudy. Před Sušicí se sevřené údolí místy rozšiřuje, kamenitým korytem uprostřed lesů řeka pokračuje dále, aby pod městem řeka vstoupila do otevřené krajiny Šumavského podhůří.

Spád řeky byl viditelný i při nízkém stavu vody, který náročnost tohoto úseku dnes podstatně snižoval. I přesto jsme si však se vzpomínkou na jarní Stvořidla dokázali živě představit, co s tímto úsekem dokáže udělat třicet centimetrů vody navíc.

Celou cestu jsme tak byli nesení rychlým proudem v nekonečných peřejích. Po splutí mírně tekoucí Lužnice to byla vítaná změna. Přišlo i první cvaknutí, jehož protagonistkou se překvapivě stala Helča s Tomáškem. Předzvěstí bylo nejprve to, že v mumraji posádek při vyplutí z Annína nabrali strhnutí proudem na pilíř mostku spousty vody. To ještě ustáli, ale po asi dvou kilometrech v zákrutě před silničním mostem to přišlo. Možná to bylo nevyhnutelné, protože každá nová loď musí být dříve či později „pokřtěna“. Když se to s novou duhovou okatou nepovedlo na jaře, muselo to přijít nyní.

„To až řeknu Aleně! Ta se tady cvakla s Jitkou Urbánkovou po deseti letech,“ upozorňovala pamětníky vody v roce 1993.

Po šesti kilometrech jsme dopluli k jezu [Páteček](#) v Červených Dvorcích, jenž singlující zadáci zdolali sjezdem u pravé strany navigace. Na levém břehu jsme „zaparkovali“ své kánoe a

vydali se do nedaleké hospody. Ta ale byla natolik plná, že bychom se jídla asi jen tak nedočkali, proto jsme dali jen jedno pivo a pokračovali dále. Po dalších dvou kilometrech před Sušicí nám svítla naděje v na pravém břehu umístěné Pivní zahradě. Jenže kuchař zde ještě nebyl, měl přijít až za čtyřicet minut, a tak jsme jeli zase dál. Netušili jsme v tu chvíli, že jsme měli raději počkat! To proto, že u jezu Na Fufernách v Sušici, kde jsme slintajíc hlady navštívili restauraci, jsme zažili akorát roztrpčení. Jen na objednání jsme čekali asi půl hodiny! To co zde předváděly dvě naprosto neschopné můni, byla doslova hrůza. Ačkoliv byly již čtyři hodiny odpoledne, nestíhaly absolutně nic. Navíc si asi vyřizovaly nějaké osobní spory, protože si navzájem spíše škodily, než pomáhaly. Nakonec jsme se sice najedli, ale ani jídla nebyla moc dobrá.

[Jez](#) jsme stáhli podél vnější strany pravé kozy, ještě předtím se však pobavili pohledem na to, jak se tu jeden „Lojza“ nepopsatelným způsobem prásknul. V jakési nesmyslné snaze o zdolání suchého jezu najel na jeho hranu, kde pochopitelně uvízl. Při pohledu pod sebe navíc asi dostal strach, tak vyskočil jednou nohou z lodi. Ta se tím pádem odlehčila a začala sjíždět dolů, takže do ní zase naskočil, ale to už byl i s ní dole, kde se s velkým třesknutím vycvakal. Taktéž [Panský jez](#) o půl kilometru dále jsme byli nuceni stáhnout. Naproti tomu [jízek Solo](#) Sušice po dalších sedmi stech metrech a následující [řadu prahů](#) jsme již mohli zkušeně zdolat. I [Chmelenský jez](#) u starého tábořiště jsme sjeli, byť s citelným drcnutím zádi, po hrázi vlevo od propusti.

O něco později jsme dopluli do malého, ale velmi příjemného kempu na levobřežní loučce v Dobršíně. Správce byl sice takový „Dr. Důležitý - Mr. Chytrý“, ale ke cti mu slouží to, že to tu měl opravdu v latí a doslova vypulírované. S výčitkami svědomí vůči vlastní lenosti jsme od něj zakoupili za dvě stě korun dříví na ohýnek, jež nám dovezl na legrační motorce s valníkem.

Na jeden den přijel na návštěvu Lád'a „Bavorák“, jehož přezdívku vymyslela Helča na základě obsahu jeho mozku, naopak se Zdeňkem, který se zde zastavil na motorce, odjela do Třeboně Dana.

Večer jsme poseděli u ohýnku, opekli si buřtíky, popili pivo, Hu-Hu koktejly, ale hlavně blafali. Děti a někteří z nás opět přespali pod širákem.

Pátek 6. července 2001 (Dobršín – Velké Hydčice; cca 11 km): V pátek jsme se vrátili opět k jízdě natězko, stále panovalo krásné počasí a Otava i nadále hezky tekla. První část cesty do Rabí, v níž jsme si sjeli i několik kamenných prahů, šli Helča a Tomášek pěšky po levém břehu, když kánoji přenechali Bavorákovi s Helčou S. Pína si Helču, pochodující s Tomáškem takřka paralelně s námi, tak dlouho dobíral označením „Žena budovatelka“ až se z toho s Kýzou cvakli.

Kolem jedné hodiny jsme zastavili u mostu přes řeku a po krátkém výstupu došli do vesnice Rabí, pojmenované podle zříceniny nejrozsáhlejšího gotického [hradu](#) v Čechách. Zde jsme poobědvali v Podrabské hospodě a poté se vydali na [prohlídku hradu](#), abychom si užili i trochu kultury. Péče památkářů byla opravdu znát, což jsme ocenili při absolvování okruhu Palác s vyhlídkou. Ve dvou skupinkách, které jsme vytvořili, jsme na sebe při míjení se navzájem pokřikovali holomóckým nářečím, čímž jsme zcela zmátli mladé průvodkyně, které pak nevěděly, kdo do jaké skupinky patří. Též jsme shlédli zde vystavované dravce a zúčastnili se dobových atrakcí - rýžování zlata a střelby lukem. To již ale odjeli autobusem do Dobršína pro auto a následně do Prahy Bavorák s Helčou S.

V pozdním odpoledni jsme pokračovali dále. V otevřeném údolí pahorkatinné pláně sice Otava již ztratila ráz horské řeky, ale nadále si udržovala velmi čistou vodu. Jez [Podrabský mlýn](#) jsme skoníkovali při pravém břehu, ještě předtím nás ale rozesmálo, když Pína při srážcece usnul a uplavalo mu pádlo.

Dopluli jsme do Velkých Hydčic, kde jsme postavili stany v pravobřežním kempu u fotbalového hřiště. Dvě sympatické babči nás hned zkasírovaly, ale poplatek čtyřiceti korun za stan bez jakékoliv platby za osoby byl bezkonkurenčně nejlevnější na celé Otavě.

Zatímco Karel s Martinem sjeli kánoí na protější břeh pro dříví, ostatní navštívili místní hospůdku a na její zahrádce povečeřeli výtečná jídla: knedlíky s uzeným, smažené sýry, prsty, tlačenko, hranolky...

V sále mezitím započal disco večer. Inzerovány byly dokonce gogo tanečnice a mezi devátou a desátou hodinou pivo zdarma, jenže podle sledování příchozích to byl spíše sraz zdejších zemědělců a namísto gogo tance tam asi selky předváděly nové „kroje“. Takže jsme se vydali zpět a při svitu měsíce v úplňku cestou poslouchali žaby kuňkající v přilehlých tůňkách.

U stanu již plápolal ohýnek a Tomáš hrál na kytaru, dnes sám, jelikož Pavel absentoval pro bolest v krku. V nezvykle teplé noci pod hvězdnou oblohou jsme povídali, dokonce i Pína ožil a začal nás bavit svými beanovskými historkami. Správcem v Dobršíně na dnešní večer předpovídané krupobití našťěstí nepřišlo - snad jen scéna mezi Martinem a Dášou ho připomínala - jinak ale jen foukal teplý větřík rozhazující jiskry z ohně daleko kolem něj. Mnozí z nás pak opět využili možnosti přespání pod širákem.

Sobota 7. července 2001 (Velké Hydčice – Horažďovice /severní cíp Velkých Hydčic/; 3,4

km): Na nejkratší trasu letošní vody, dlouhou pouhých tři a půl kilometru, jsme vyrazili poměrně brzy, mezi desátou a jedenáctou. Již od časného rána totiž panovalo doslova pekelné vedro, kdy teploty dosahovaly tropických hodnot. Na nekryté louce u fotbalového hřiště pak slunko pralo dvojnásobnou intenzitou. Takže jsme se rychle nasnídali, mátožně celí splavení potem a působící přitom patologickým dojmem sbalili a prchli na řeku.

Díky zmíněné délce trasy jsme si mohli dovolit naprosto poklidné splutí, místy - kde to stav vody dovoloval - tak ve srážkách. Řeka se přímo hemžila skupinkami poměrně vzrostlých ryb a rybáři by si zde určitě užili své.

Přibližně v polovině trasy na [Prácheňském jezu](#) jsme si udělali delší zastávku, během níž jsme se řádně vykoukali. Kánoe jsme poté spustili po hraně jezu. Přitom jsme se pobavili, když Dráža, jež se ještě zdržela nad jezem, začala zanedlouho pod ním hledat svou vydru. Ta však nikde nebyla.

„Kde mám loď?“ vyptávala se chodíc zmateně po břehu.

„Pojďte mi pomoci! Tady je potopená nějaká kánoe!“ volal kdosi koupající se pod jezem.

Jelikož zde ale hloubka vody nebyla větší než asi půl metru vody, tak na toto divadýlko Dráža neskočila. Nezbylo tedy než odhalit skutečný stav a přitáhnout zpět loď schovanou v křoví na pravém břehu.

„To snad není možný, voni nebyli líný se tam táhnout s tou těžkou hydrou!“ okomentovala to. Zakrátko jsme spluli do Horažďovic a chystali se utábořit na fotbalovém stadiónu na levém břehu vedle [jezu Rosenauerův mlýn](#). Na pravém břehu jsme však objevili poutač na nové tábořiště. Při bližším průzkumu jsme zjistili, že se jedná o pozemek asi padesát metrů od jezu u Rosenauerova mlýnu vymezený Otavou a mlýnským náhonem. Opět se projevíly výhody jízdy natěžko, když jsme nebyli vázáni na předem zvolené tábořiště a mohli se rozhodnout pro toto.

Zde jsme byli úplně sami a v podstatně příjemnějším prostředí, než na zmíněném stadiónu. Lodě jsme ale raději dotáhli až ke stanům, jelikož u jezu se potulovali domorodí Dežové, a jak jsme se později dozvěděli od mlynáře, tak zdrojem jejich obživy je krom jiných aktivit i prodej ukradených kánoí. Stany jsme postavili ve stínu stromů v sadu u mlýnského koryta a po příjezdu Dany se vydali na cestu do [hospody Zlatý jelen](#) na horažďovickém [náměstí](#). Tady jsme se vydatně napapali a nabumbali. Do kanystříku jsme nechali natočit pivo na večer a zatímco Pína tradičně umístil své čelo na desku stolu a spokojeně začal pochrupávat, asi

polovina z nás se vrátila do tábořiště, odkud odjela skupina řidičů: Tomáš, Martin, Mirek a Ríša pro auta do Dobrušky, za mírný poplatek vezena synem mlynáře jeho škodovkou.

Další události byly bohužel silně ovlivněny přicházející bouří. Ačkoliv domů měli dnes odjet jen Ríša s Martinou, tak na základě informace o osmnácti mrtvých v Německu v důsledku vichřice a varování po telefonickém dotazu na hydrometeorologickém ústavu, se k nim nakonec přidali i Tomáš s Alenou J., Martin s Dášou a Mirek s Romčou, kteří chvatně zbourali stany, naložili do aut bagáž a kánoe a vyrazili na cestu na chatu na Křivoklátku. Cestou ještě zavezli do Dobrušky pro auta Karla s Pavlem.

Ostatní, tedy Dráha s Kačenkou, Kýza, Helča a Pavel s Kájou a Tomáškem, Karel a Anička, Dana a Pína, zůstali v tábořišti a s ohledem na přívalový déšť využili nabídku mlynáře na přespání ve mlýnici. Podobných bouřek, aniž bychom tuto chtěli jakkoliv podceňovat, jsme už zažili na vodě několik. Šumavské pohoří navíc našťastí tu „smrtící smršť“ rozbilo. Pro Boušáky stejně měl Míla přijet až v neděli, takže zde museli zůstat, a ostatní je zde nechťeli nechat samotné. A hnát se v tomhle počasí někam autem s loďmi na střeše bylo koneckonců daleko nebezpečnější.

Ještě než přišla první menší smršť se holky s dětmi s melodií „Kapkama se proplétám...“ na rtech a s odvoláním na to, že za deště je koupání nejlepší, vydaly k jezu. Vzápětí je však bouře zahнала zpět.

Poskytnutý azyl nám byl nabídnut v pink pongové místnosti sousedící s muzeem mlynářství, před jejímž vchodem byla vtipná cedulka „Ostře sledovaný prostor, vstup jen se zvláštním povolením“. Chlapi tady asi měli nějakou chlastací komůrku!

Následkem vytrvalého hustého deště voda v řece stoupla asi o patnáct centimetrů, takže jsme museli být připraveni na sbalení nyní již opuštěných a prázdných stanů, jakmile by hladina ještě více stoupala. Ale déšť se uklidnil a později zcela ustal, takže jsme prožili poklidný, ale zajímavý a nostalgický „sanitární“ večer, při němž jsme dopili a dojedli zbytky a povídali si. Helča, Dráha a Kýza nakonec vydrželi asi do třech hodin, když předtím museli uložit Pínu, jenž vytuhnul do podoby medvídka Gumídka.

Neděle 8. července 2001 (Horažďovice – Praha): Ráno jsme se probudili asi až v půl desáté. Míla již polehával v autě u stanů. Bylo zamračeno, ale po dešti a poměrně teplo. Dokonce i stany byly relativně proschlé. V tábořišti jsme na zbytcích tuhého lihu uvařili vodu na čaj a polévku, a poté posnídali u ohniště.

Pak již zbývalo jen naložení lodí a bagáže a odjezd. Ještě předtím jsme se složili mlynářovi, vzhledem a především barvou kůže připomínajícímu kouzelníka Mrakomora, na dobrovolný poplatek za přespání ve mlýně. Při rozhovoru s ním a jeho ženou nám odvyprávěl příběh, jak zde před deseti lety, kdy mlýn restituovali, našli čtyři stodoly spadlé do náhonu a vše v dezolátním stavu. S provozováním tábořiště začali na zkoušku teprve letos. Překvapením pro nás bylo, že územně jejich pozemek spadá ještě do severního cípu Velkých Hydčic, takže jsme včera vlastně pouze propluli jednou vesnicí!

Cesta domů pak proběhla bez jakýchkoliv problémů.